

вѣръ и преселило са въ Малороссія, а именно въ Киевъ. Тамъ отъ XV-ятъ вѣкъ насамъ са захваща усиленна литературна дѣятелностъ, но тая дѣятелностъ се още са намира подъ бжлгарското влѣяние. Св. Киприянъ *), по думите на г. Григоровича, е билъ особенъ защитникъ и подражателъ на бжлгарските писмена.

Бжлгарската черковна литература са захваща тутакси послѣ крщението на Бориса. Ине казваме на Бориса, защото по-голѣмата частъ отъ бжлгарскитъ народъ е исповѣдалъ християнска вѣра много по-рано отъ това време. Но най-голѣмото развитие на черковната писменностъ са е случило при Симеона. Сжществуватъ множество доказателства, че Симеонъ са е училъ и воспитвалъ въ Цариградъ при византийскитъ дворъ и че е получилъ блѣстяще, по тогавашнитъ времена, образование. Колкото по-внимателно разглѣдваме и изучаваме оная бжлгарска литература, която са е появила при Симеона, толкова повече са увѣряваме, че оние дѣла, които сж биле изработени по неговото желание, сж биле избирани съ знание, съ цѣль и съ предназначанна идея. Съ една дума, Симеонъ са е старалъ да воведѣ въ своето отечество висше образование, поддржѣвалъ е способните дѣятели, работилъ е и самъ и избиралъ е щото трѣба. Ако послѣ неговата смъртъ за Бжлгария да не би настанале тѣшки и пещастни времена, то тя непремѣнно би продължила своето влѣяние между останалитъ славянски свѣтъ, т. е. била би втори Римъ или втори Цариградъ въ прав-

*) Св. Киприянъ, който е особенъ знаменитъ въ историята на черковната литература, е билъ, по думите на Григория Цамблака, бжлгаринъ. Знаменитото послание на Евтимия Търновски е било написано за него.